

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 564/2018-51

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. septembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Zátorským, advokátska kancelária, Štefánikovo námestie 5, Spišská Nová Ves, vo veci

- namietaného porušenia čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Topoľčany v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 75/2017, ako aj postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 82/2018 v súvislosti s právom na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby,

- namietaného porušenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 82/2018 a jeho uznesením z 28. septembra 2018 v súvislosti s nedostatočným odôvodnením uznesenia a

- namietaného porušenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 82/2018 a jeho uznesením z 28. septembra 2018 v súvislosti s neprepustením [REDACTED] z väzby a takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ] n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v tom čase v Ústave na výkon väzby Nitra (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci

- namietaného porušenia čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 75/2017, ako aj postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 82/2018 v súvislosti s právom na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby,

- namietaného porušenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 75/2017 a jeho uznesením z 22. augusta 2018, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 82/2018 a jeho uznesením z 28. septembra 2018 v súvislosti s nedostatočným odôvodnením oboch uznesení,

- namietaného porušenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 75/2017 a jeho uznesením z 22. augusta 2018, ako aj s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 82/2018 a jeho uznesením z 28. septembra 2018 v súvislosti s neprepustením sťažovateľa z väzby. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 17. októbra 2018.

1.1 Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 564/2018-16 z 28. novembra 2018 (ďalej aj „uznesenie o prijatí“) prijal sťažnosť v rozsahu vymedzenom výrokom uznesenia o prijatí na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 11. júla 2018 prostredníctvom obhajcu podal žiadosť o prepustenie z väzby. Keďže trestná vec sa v danom čase nachádzala na krajskom súde, žiadosť bola zaslaná elektronicky krajskému súdu. Súčasne toho istého dňa bola odovzdaná aj na poštovú prepravu.

2.1 Krajský súd uznesením z 12. júla 2018 podľa § 321 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uznesenie odôvodnil nedostatočne zisteným skutkovým stavom, ako aj nepoužiteľnosťou znaleckého posudku vo vzťahu k osobe svedkyne – poškodenej s tým, že bude potrebné pribrať do konania nového znalca pre účely zodpovedania otázok položených pôvodne ešte vyšetrovateľom 14. júla 2017. Krajský súd poukázal napokon aj na potrebu vypočutia svedkov.

2.2 Oznámením z 12. júla 2018, odovzdaným na poštovú prepravu 16. júla 2018, krajský súd informoval obhajcu sťažovateľa, že o ním podanej sťažnosti bude bezodkladne rozhodovať okresný súd, a to po zaslaní súdneho spisu z krajského súdu. Následne krajský súd ďalším osobitným oznámením z 12. júla 2018 odovzdaným na poštovú prepravu 20. júla 2018 informoval obhajcu sťažovateľa, že o podanej sťažnosti bezodkladne rozhodne okresný súd, a to po zaslaní súdneho spisu z krajského súdu.

2.3 Sťažovateľ žiadosť o prepustenie z väzby dodatočne doplnil osobitným podaním z 13. augusta 2018 adresovaným okresnému súdu.

2.4 Uznesením okresného súdu z 22. augusta 2018 prijatým na neverejnom zasadnutí bolo rozhodnuté, že väzba sťažovateľa sa nenahradí dohľadom probačného a mediačného úradníka, nebol prijatý jeho písomný sľub ako náhrada väzby a žiadosť o prepustenie z väzby bola zamietnutá.

2.5 Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu ešte na neverejnom zasadnutí po vyhlásení uznesenia sťažnosť, ktorú 23. augusta 2018 prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnil.

2.6 Písomné vyhotovenie uznesenia o neprepustení sťažovateľa z väzby bolo pre obhajcu sťažovateľa odovzdané na poštovú prepravu 23. augusta 2018, pričom následne bolo písomné vyhotovenie uznesenia opätovne zasielané obhajcovi s tým, že bolo odovzdané na poštovú prepravu 12. septembra 2018.

2.7 Spisový materiál bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti podanej sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu 26. septembra 2018.

2.8 Uznesením krajského súdu z 28. septembra 2018 bola sťažnosť podaná sťažovateľom zamietnutá, pričom toto uznesenie bolo jeho obhajcovi doručené 5. októbra 2018.

3. Podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 1 T 75/2017 a krajským súdom pod sp. zn. 4 Tos 82/2018. Počas konania o jeho žiadosti došlo k viacerým sporným postupom, ktoré neznesú ani len minimálne kritériá rýchlosti konania garantované v označených ustanoveniach ústavy a dohovoru. Sťažovateľ je presvedčený, že všeobecné súdy nekonali a nerozhodli o jeho žiadosti o prepustenie z väzby urýchlene.

3.1 Sťažovateľ uvádza, že bezodkladne po podaní žiadosti o prepustenie z väzby bolo sťažovateľovi dvakrát zaslané krajským súdom chybné oznámenie o tom, ako krajský súd naložil s jeho žiadosťou o prepustenie z väzby. Následne pôvodný termín neverejného zasadnutia okresného súdu stanovený na 15. august 2018 bol zmenený z dôvodu na strane okresného súdu, a to tak, že neverejné zasadnutie sa konalo až 22. augusta 2018, teda až v šiestom týždni po podaní žiadosti. Ani následné konanie okresného súdu nemožno hodnotiť ako urýchlené, keďže spis bol krajskému súdu doručený až 26. septembra 2018, pričom počas tejto doby bolo uznesenie o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby doručované sťažovateľovi prostredníctvom jeho obhajcu nepochopiteľne až dvakrát. Predloženie veci na rozhodnutie o sťažnosti krajskému súdu sa uskutočnilo

prakticky až jedenásť týždňov po podaní samotnej žiadosti. Postup a konanie okresného súdu teda nejaví známky urýchleného konania, ba dokonca ide o nesústreďené konanie. Práve pod vplyvom celkového postupu okresného súdu mohol krajský súd rozhodnúť o sťažnosti až 28. septembra 2018 a jeho uznesenie bolo obhajcovi doručené 5. októbra 2018, keď je možné považovať konanie o žiadosti za právoplatne ukončené. Od podania žiadosti (11. júla 2018) do doručenia uznesenia krajského súdu (5. októbra 2018) uplynulo celkom 88 dní, čo v žiadnom prípade nespĺňa ústavou a dohovorom garantovanú požiadavku na urýchlené konanie o žiadosti o prepustenie z väzby. Sťažovateľ je preto presvedčený, že okresný súd, ktorý nekonal prednostne a urýchlene, porušil čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru.

3.2 Okrem porušenia práva na urýchlené rozhodovanie o väzbe treba podľa názoru sťažovateľa uznesenia všeobecných súdov považovať za nedostatočne odôvodnené, resp. za nepreskúmateľné s tým, že porušujú jeho právo na prepustenie z väzby.

3.3 Všeobecné súdy podľa sťažovateľa neskúmali významné skutočnosti hovoriace v prospech väzby a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju. Uznesenia sa nezakladajú na konkrétnych a dostatočných skutočnostiach, ale iba na abstraktných úvahách a na popieraní práva prezumpcie neviny za súčasného nepreukázania dôvodu existencie preventívnej väzby. Argumentácia všeobecných súdov nie je dostatočná, lebo je všeobecná a povrchná, a tým aj nepresvedčivá. Sťažovateľ popiera existenciu dôvodov väzby.

3.4 Sťažovateľ upozorňuje, že podľa názoru okresného súdu vyjadreného v uznesení z 22. augusta 2018 výpovede svedkov a znalecký posudok psychiatra nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie a podaná obžaloba, bol spáchaný, má znaky zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) a d) v spojení s § 138 písm. b) Trestného zákona a sú dôvody na podozrenie, že skutok spáchal sťažovateľ. Súčasne je aj naďalej daná dôvodná obava, že sťažovateľ bude po prepustení z väzby pokračovať v rovnakej trestnej činnosti, teda naďalej sú dané dôvody preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom táto obava vyplýva z výpovede svedkyne – poškodenej a ďalších svedkov.

3.5 Sťažovateľ taktiež odkazuje, že krajský súd sa prakticky v plnom rozsahu priklonil k záverom okresného súdu. Uviedol aj, že existencia dôvodnej obavy z pokračovania v trestnej činnosti je opodstatnená tými istými skutočnosťami, okolnosťami a právnymi úvahami, ktoré uviedol okresný súd.

Podľa názoru sťažovateľa uznesením krajského súdu z 12. júla 2018, ktorým rozhodol o jeho odvolaní vo veci samej a ktorým zrušil pôvodný rozsudok okresného súdu, sa rozplynuli dôvody preventívnej väzby, a to hlavne s ohľadom na absolútne spochybnenie znaleckého dokazovania zameraného na svedkyňu – poškodenú. Je nespochybniteľné, že práve znalecký posudok dával okresný súd do popredia ako nosný dôkaz o vine sťažovateľa. Inak neexistuje žiaden priamy svedok obžalobných tvrdení, pričom výpovede rodičov svedkyne – poškodenej sú už len z dôvodu ich príbuzenského vzťahu nevierohodnými dôkazmi, a to pri neexistencii priameho svedka údajného protiprávneho konania sťažovateľa. Preto nemožno súhlasiť s odôvodnením všeobecných súdov, podľa ktorého existuje dôvodné podozrenie z trestnej činnosti sťažovateľa. SMS komunikácia medzi svedkyňou – poškodenou a svedkom ██████ nemôže vypovedať o vine sťažovateľa. Pri fotografiách o „zraneniach poškodenej“ nemožno hovoriť o akomkoľvek relevantnom dôkaze, keďže z nich vonkoncom nemôže vyplývať, že ich spôsobil sťažovateľ. Pritom svedok ██████ síce uviedol, že ju videl raz s modrinou na tvári, ale ten istý svedok nevytlúčil na hlavnom pojednávaní vedomosť o tom, že jej v minulosti vznikali modriny samovoľne, pociťovala často chlad a spomínala aj „*duchov*“. Svedok ██████ síce potvrdil, že videl modriny na „*poškodenej*“, ale asi pred pol rokom, keď sťažovateľ bol už dávno vo väzbe.

3.6 Orgány činné v trestnom konaní podľa sťažovateľa nepostupovali v doterajšom trestnom konaní s osobitnou starostlivosťou a urýchlením, čo vyplýva z obsahu uznesenia krajského súdu z 12. júla 2018, ktorým bol pôvodný rozsudok okresného súdu zrušený. Je zásadnou vadou doterajšieho trestného stíhania, že tak dôležitý dôkaz, akým je znalecký posudok, bol vypracovaný nezákonným spôsobom a prakticky sa tento nezákonný znalecký posudok po dlhú dobu podieľal na väzobnom stíhaní sťažovateľa. Navyše, znalecký posudok týkajúci sa vierohodnosti svedkyne – poškodenej mal najzásadnejší vplyv na prvotné uznanie viny sťažovateľa rozsudkom okresného súdu. Krajský súd vytkol

pochybenie orgánov činných v trestnom konaní pri pribratí súdnych znalcov, čo len dokazuje, že títo nekonali s osobitnou starostlivosťou, ale ani s urýchlením, keďže potreba nového opakovaného znaleckého dokazovania predĺži neúmerne samotné trestné konanie, čím vznikajú prieťahy, ktoré by pri správnom postupe nevznikli. Okrem toho je znalecké dokazovanie spochybnené nielen po formálnej stránke, ale aj čo do svojich výsledkov a záverov, ktoré obhajoba výrazne spochybnila v písomnom podaní z 11. júla 2018 (napr. nikým nepovšimnutý údaj o skóre lži svedkyne – poškodenej predstavujúce v percentuálnom vyjadrení 93 %, jej možné fabulovanie, ničím nepodložené a neobjektívované konštatovanie o prítomnosti posttraumatickej stresovej poruchy).

3.7 Primerané finančné zadostučinenie vo výške 5 000 € požaduje sťažovateľ jednak preto, že sa nekonalo o jeho žiadosti urýchlene, ale tiež preto, že uznesenia všeobecných súdov neboli dostatočne odôvodnené a nedošlo k jeho prepusteniu z väzby pre absenciu relevantného a dostatočného dôvodu.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1) Okresný súd Topolčany postupom v konaní sp. zn. 1T 75/2017 v spojení s Krajským súdom Nitra postupom v konaní sp. zn. 4Tos/ 82/2018 porušili právo [REDAKOVANÉ] na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 11.7.2018 podľa čl. 17 ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2) Okresný súd Topolčany v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 75/2017 uznesením zo dňa 22.8.2018 v spojení s Krajským súdom Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tos 82/2018 uznesením zo dňa 28.9.2018 porušili čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 a čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že rozhodnutia o väzbe neboli dostatočne odôvodnené;

3) Okresný súd Topolčany v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 75/2017 uznesením zo dňa 22.8.2018 v spojení s Krajským súdom Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tos 82/2018 uznesením zo dňa 28. 9. 2018 porušili čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd tým, že porušili právo sťažovateľa na prepustenia z väzby na slobodu;

4) Uznesenia Okresného súdu Topolčany zo dňa 22.8 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 75/2017 a Krajského súdu Nitra zo dňa 28. 9. 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tos 82/2018, ktorými bola zamietnutá ziadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu sa zrušujú a Okresnému súdu Topolčany sa prikazuje, aby [REDACTED] prepustil neodkladne z väzby na slobodu;

5) Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva [REDACTED] primerané finančné zadostučinenie vo vyške 5 000 Eur (slovom pať tisíc eur), ktorú sú povinní mu spoločne a nerozdielne zaplatiť Okresný súd Topolčany a Krajský súd Nitra do dvoch mesiacov o právoplatnosti tohto nálezu;

6) Okresný súd Topolčany a Krajský súd Nitra sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť [REDACTED] trovy konania v sume 390,50 Eur (slovom tristodevaťdesiat eur a paťdesiat centov) na bankový účet JUDr. Ladislava Zatorskeho, advokáta, . ú.: IBAN: SK38 1100 0000 0029 2289 0344 vedený v Tatrabanka, a. s. pobočka Spišská Nová Ves do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. “

II.

Vyjadrenia odporcov, replika sťažovateľa

Vyjadrenie okresného súdu

5. Listom sp. zn. Spr 3030/18 zo 7. januára 2019 doručeným ústavnému súdu 11. januára 2019 sa k sťažnosti vyjadril okresný súd.

5.1 Okresný súd vo svojom vyjadrení uviedol, že pokiaľ ide o rozhodovanie o ziadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, túto podal 12. júla 2018 priamo na krajskom súde, po vyhlaseni rozsudku okresného súdu z 9. mája 2018 a súčasne po predloeni spisu odvolaciemu súdu 4. júna 2018. Následne 12. júla 2018 krajský súd ako súd odvolací zrušil odvolaním napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Spisový materiál bol okresnému súdu vrátený 23. 07. 2018. Okresný súd ihneď, t. j. 24. júla 2018 určil termín neverejného zasadnutia k rozhodnutiu

o väzbe na 15. august 2018 s ohľadom na čerpanie dovolenky zákonnej sudkyne. Z dôvodu oznámenia, že člen senátu čerpá dovolenku, bol termín neverejného zasadnutia zmenený na 22. august 2018. Okresný súd rozhodol na neverejnom zasadnutí 22. augusta 2018, rozhodnutie bolo predsedníčkou senátu ihneď písomne vyhotovené ešte 22. augusta 2018 a expedované. Ako vyplýva zo súdneho spisu, obhajca sťažovateľa uznesenie riadne neprehral, zásielka bola uložená na pošte 27. augusta 2018. Z tohto dôvodu s ohľadom na povinnosť súdu konať vo väzobnej veci prednostne a urýchlene bolo písomné vyhotovenie uznesenia opätovne doručované obhajcovi, ktorý ho prevzal až 14. septembra 2018. Medzitým sa súdu vrátila doručenka aj k prvej zásielke doručovaného uznesenia obhajcovi, ktorý na nej vyznačil nesprávny dátum doručenia „13.08.2018“. Podľa podacej pečiatky na doručenke si obhajca toto uznesenie skutočne prevzal až 13. septembra 2018. Ani druhú zásielku s uznesením okresného súdu obhajca neprevzal ihneď, táto bola 14. septembra 2018 uložená na pošte a prevzal ju až 20. septembra 2018.

5.2 Okresný súd je povinný predložiť nadriadenému súdu napadnuté rozhodnutie spolu s doručenkami od osôb oprávnených podať opravný prostriedok vrátane obhajcu. V danom prípade bolo napadnuté uznesenie okresného súdu doručené sťažovateľovi 27. augusta 2018, prokurátorovi 23. augusta 2018, avšak obhajcovi sťažovateľa až 20. septembra 2018. Je nepochybné, že uznesenie z 22. augusta 2018 obhajca nemohol prevziať dňa 13. augusta 2018, ako to vyznačil na doručenke. Táto doručenka od obhajcu bola súdu doručená až potom, ako bola doručená doručenka o prevzatí uznesenia obhajcom 20. septembra 2018, preto až po 20. septembri 2018 mohla byť sťažnosť podaná proti napadnutému uzneseniu predložená nadriadenému súdu.

5.3 Z uvedeného podľa okresného súdu jednoznačne vyplýva, že okresný súd konal vo veci žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby riadne – prednostne a urýchlene, avšak práve obhajca tým, že nepreberal riadne a včas doručované uznesenie odoslané mu prostredníctvom pošty, podľa okresného súdu zmaril jeho včasné doručenie a v konečnom dôsledku prispel ku konečnej dĺžke konania o podanej žiadosti.

5.4 Z týchto dôvodov okresný súd nesúhlasí s názorom sťažovateľa, že okresný súd porušil jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 1, 2, 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru tým, že nekonal prednostne a urýchlene.

5.5 Zároveň okresný súd nesúhlasí s názorom sťažovateľa, že sťažnosťou napadnuté uznesenie o väzbe z 22. augusta 2018 nie je dostatočne zdôvodnené a že tým bolo porušené jeho právo na prepustenie z väzby na slobodu. Keďže sťažovateľ neuviedol, k akým konkrétnym sporným postupom vo vzťahu ku konaniu na okresnom súde malo dôjsť, nie je podľa okresného súdu možné zaujať k tejto časti sťažnosti príslušné stanovisko. Odôvodnenie napadnutého uznesenia podľa okresného súdu obsahuje konkrétne skutkové okolnosti, podstatné dôvody podanej žiadosti, obsah výsluchu sťažovateľa, ako aj vyjadrenia procesných strán prednesené na neverejnom zasadnutí. Zároveň obsahuje príslušné procesné ustanovenia, v zmysle ktorých okresný súd pri rozhodovaní postupoval, formálne aj materiálne podmienky väzby sťažovateľa v predmetnej veci. Okresný súd sa zaoberal dôsledne dôvodmi podanej žiadosti, aktuálnym stavom konania a napokon dôvodom, pre ktoré podanej žiadosti nevyhovelo ani nenahradilo väzbu prijatím písomného sľubu a dohľadom probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom.

5.6 Pokiaľ ide o zamietnutie žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, okresný súd poukazuje na to, že pri rozhodovaní o väzbe súd nie je oprávnený hodnotiť dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní tak, ako to uvádza obhajca, napr. že rodičia poškodenej sú nevierohodní, znalecký posudok je nepoužiteľný a pod. Okresný súd je toho názoru, že aj v danom štádiu súdneho konania s poukazom na svedecké výpovede poškodenej a svedkov znalecký posudok, ktorý potvrdil alkoholovú závislosť sťažovateľa, doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal sťažovateľ. Obava z pokračovania, resp. opakovania v trestnej činnosti kladenej sťažovateľovi za vinu, aj naďalej vyplýva z výpovede poškodenej, ktorá uviedla podrobné skutočnosti týkajúce sa jej spolužitia so sťažovateľom, počas ktorého ju mal pravidelne a opakovane fyzicky a psychicky napádať, spôsobovať jej opakované fyzické zranenia, o ktorých vypovedali aj svedkovia, a toto konanie vykazuje znaky zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, vznesené obvinenie a podaná

obžaloba. Podľa okresného súdu dôvody preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie sú oslabené, ani doteraz vykonaná väzba nie je v rozpore s jej účelom a zásadou primeranosti.

5.7 Opierajúc sa o popísané dôvody, podľa názoru okresného súdu konaním okresného súdu neboli porušené základné práva sťažovateľa v rozsahu ním označených článkov ústavy a dohovoru, ktorých ochrany sa svojou sťažnosťou domáha. Vzhľadom na to považuje predmetnú sťažnosť za neopodstatnenú.

5.8 Okresný súd zároveň súhlasil s upustením od ústneho pojednávania pred ústavným súdom.

Vyjadrenie krajského súdu

6. Listom sp. zn. Spr 1303/18 z 9. januára 2019 doručeným ústavnému súdu 17. januára 2019 sa k sťažnosti vyjadril krajský súd.

6.1 Podľa krajského súdu, pokiaľ ide o rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, táto bola 12. júla 2018 doručená priamo Krajskému súdu v Nitre po vyhlásení rozsudku okresného súdu z 9. mája 2018 a súčasne po predložení spisu odvolaciemu súdu 4. júna 2018 na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného – sťažovateľa.

6.2 Krajský súd ako súd odvolací rozhodoval o odvolaní na verejnom zasadnutí 12. júla 2018 so začiatkom o 8.30 h, teda v deň doručenia žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, z čoho vyplýva, že odvolací súd v čase neverejného zasadnutia rozhodovania túto žiadosť sťažovateľa nemal k dispozícii. Po vyhotovení písomného uznesenia sp. zn. 4 To 43/2018 bol spis 19. júla 2018 (v tento deň uznesenie prevzal aj sťažovateľ) vrátený Okresnému súdu Topoľčany. Obhajca sťažovateľa bol prípisom z 12. júla 2018 – prevzal 26. júla 2018 – upozornený na to, že o žiadosti o prepustenie z väzby z 12. júla 2018 (v prípise nesprávne označená ako sťažnosť) bude bezodkladne rozhodovať okresný súd.

6.3 Následne 20. júla 2018 – teda znovu už po vrátení spisu okresnému súdu – bola krajskému súdu elektronickou formou z okresného súdu odstúpené podanie sťažovateľa

nazvané – písomný sľub, ktoré bolo vrátené okresnému súdu na rozhodnutie. Originál tohto podania zaslal okresný súd krajskému súdu 24. júla 2018 a toto bolo opätovne odstúpené okresnému súdu na rozhodnutie.

6.4 Krajskému súdu bol spisový materiál so sťažnosťou predložený 26. septembra 2018, krajský súd rozhodol o sťažnosti uznesením 28. septembra 2018 pod sp. zn. 4 Tos 82/2018 tak, že sťažnosť obžalovaného proti uzneseniu okresného súdu z 11. júla 2018 sp. zn. 1 T 75/2017 zamietol. Uznesenie krajského súdu bolo písomne vyhotovené 2. októbra 2018, doručené obhajcovi 5. októbra 2018 a obžalovanému 2. októbra 2018 a spis bol v tento deň vrátený okresnému súdu.

6.5 Uvedené postupy oboch súdov a dátumy charakterizujú podľa krajského súdu zákonný postup v dvojinštančnom konaní a z pohľadu nadriadeného súdu nemožno hovoriť o prietáhoch v konaní, a teda ani o zasiahnutí do práva sťažovateľa podľa § 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, keď nadriadený súd rozhodol dva dni od predloženia spisu a celé II. inštančné konanie trvalo 7 dní.

6.6 Čo sa týka námietok na porušenie práva sťažovateľa na dostatočné zdôvodnenie rozhodnutia, resp. preskúmateľné rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, krajský súd si podľa jeho slov v konaní splnil svoju prieskumnú povinnosť, keď v odôvodnení uznesenia z 28. septembra 2018 – osobitne na stranách 2 posledný odsek a 3 prvý až 4 odsek, okrem odkazu na správne dôvody napadnutého uznesenia uvádza aj vlastnú argumentáciu obsahujúcu vlastné právne úvahy a právne závery nadriadeného súdu. Takéto odôvodnenie v žiadnom prípade nie je možné považovať za nedostatočné ani za arbitrárne, pretože jasne a zrozumiteľne uvádza argumentáciu, na základe ktorej považoval sťažnosť obžalovaného za nedôvodnú, a existenciu formálnych a materiálnych podmienok väzby za danú vrátane nemožnosti jej nahradenia v danom štádiu trestného stíhania alternatívnymi inštitútmi (písomným sľubom a dohľadom probačným a mediačným úradníkom).

6.7 Len fakt o zrušení predchádzajúceho rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným, a vrátenie veci súdu I. stupňa, aby o veci znovu konal a rozhodol, podľa názoru

krajského súdu neznamená vo všeobecnosti automaticky zánik formálnych (trestné stíhanie plynie ďalej, obvinenie nie je zrušené) ani materiálnych podmienok väzby. Takéto skutočnosti zo zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu nevyplývajú. Takýto záver nie je možné vyvodit' ani z rozsahu odvolacím súdom nariadenému dokazovaniu ani z vyčítaného procesného pochybenia.

6.8 Vychádzajúc z uvedeného, ako i obsahu spisového materiálu, v danom prípade podľa krajského súdu nedošlo k zbytočným priet'ahom v konaní zavinených súdom. Krajský súd navrhuje danej s'ťažnosti nevyhoviet', pretože ju považujeme za neopodstatnenú.

6.9 Krajský súd súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej s'ťažnosti

Replika s'ťažovateľa

7. Podaním doručeným ústavnému súdu 6. februára 2019 zaujal k vyjadreniam odporcov stanovisko s'ťažovateľ (replika).

7.1 S'ťažovateľ uvedené tvrdenie okresného súdu odmieta, považuje ho za účelové. Tvrdenie o tom, že obhajca si doručované uznesenie tohto súdu z 22. augusta 2018 riadne neprevzal, je nepravdivé a zavádzajúce. V prvom rade, berúc do úvahy tvrdenie prvostupňového súdu o tom, že ešte v deň rozhodnutia, t. j. 22. augusta 2018 bolo uznesenie písomne vyhotovené a následne expedované, nič nebránilo súdu takéto uznesenie priamo po skončení neverejného zasadnutia (hoci s istým odstupom času) doručiť s'ťažovateľovi a obhajcovi. V neposlednom rade obhajca s'ťažovateľa si zásielku adresovanú mu okresným súdom s dotknutým uznesením z 22. augusta 2018 prevzal riadne v odbernej lehote priamo na pošte. Podľa s'ťažovateľa neexistoval vonkoncom dôvod na to, aby konajúci prvostupňový súd opakovane zasielal predmetné uznesenie o neprepustení s'ťažovateľa na slobodu obhajcovi.

7.2 V tejto súvislosti podľa s'ťažovateľa jeho obhajca neporušil žiaden predpis, dotknuté uznesenie si riadne prevzal v odbernej lehote, pričom ak došlo k zlému vyznačeniu

dátumu prevzatia zásielky z jeho strany (omyl vo vyznačení kalendárneho mesiaca), snád nikto zo zúčastnených nepochybuje o tom, že došlo k omylu/nepatrnosti. Obhajca čerpal od 27. augusta 2018 dlhodobu plánovanú dovolenku a od 28. augusta 2018 sa zdržiaval preukázateľne v zahraničí. Bezodkladne po svojom prilete z dovolenky si prevzal zásielku zo súdu, keďže advokáciu vykonáva sám, bez akejkoľvek administratívnej pracovnej sily, resp. koncipienta, ktorí by zásielku za iných podmienok mohli prevziať skôr.

7.3 Podľa sťažovateľa aj judikatúra ústavného súdu už v minulosti viackrát vo všeobecnosti zaujala stanovisko, ktorým odmietla obranu porušovateľov práva vo vzťahu k porušeniu práva na prednostné a urýchlené konanie vo väzobných veciach o žiadosti obvineného o jeho prepustenie na slobodu, ak tí na svoju obranu poukazovali na „nie okamžité“ preberanie zásielok zo strany obhajcov. Je preto neprijateľné tvrdenie súdu, že obhajca prispel ku konečnej dĺžke konania.

7.4 Nemožno podľa sťažovateľa súhlasiť ani s tvrdením, že až po 20. septembri 2018 bolo možné sťažnosť predložiť nadriadenému súdu na ďalšie konanie, a to s prihliadnutím na to, že nebolo zo strany konajúceho súdu potrebné to isté napadnuté uznesenie z 22. augusta 2018 zasielať obhajcovi opakovane, t. j. druhýkrát, ak teda plynula odborná lehota na riadne a včasné prevzatie tohto uznesenia pri prvej doručovanej zásielke. V tejto súvislosti je sťažovateľ presvedčený, že vinu, a to ani v časti za dĺžku konania, nenesie obhajca sťažovateľa.

7.5 Čo sa týka tej časti vyjadrení okresného súdu a krajského súdu k námietkam porušenia práv sťažovateľa v súvislosti s nedostatočným odôvodnením uznesenia a v súvislosti s neprepustením z väzby, tie považuje sťažovateľ za všeobecné a irelevantné, a preto v plnom rozsahu odkazuje na svoju ústavnú sťažnosť.

7.6 Sťažovateľ dáva do pozornosti ústavnému súdu z opatrnosti dôležitú skutočnosť, že uznesením krajského súdu z 24. januára 2019 bol prepustený z väzby na slobodu za súčasného prijatia inštitútov nahradenia väzby.

7.7 Z tohto vyjadrenia vyplýva, že sťažovateľ opakovane žiadal prepustiť z väzby aj písomnou žiadosťou z 21. novembra 2018. Prvostupňový súd jeho žiadosť 12. decembra 2018 zamietol, pričom odvolací súd napadané uznesenie zrušil a prepustil sťažovateľa na slobodu 24. januára 2019. Ako hlavný argument sťažnostný sud uviedol, že napadané rozhodnutie je v smere prípadného nahradenia väzby príslušnými inštitútmi nahradenia väzby úplne stručné, formálne, a preto zjavne nepreskúmateľné. Sťažovateľ uvedenú skutočnosť dáva do povedomia ústavnému súdu len preto, lebo uznesenia prvostupňového súdu z 22. augusta 2018 a z 12. decembra 2018 sú v časti svojho zdôvodnenia absolútne totožné. Sumarizujúc uvedené skutočnosti, berúc do úvahy absolútnu totožnosť spomenutých uznesení prvostupňového súdu, prihliadnuc na uznesenie krajského súdu z 21. januára 2019, sťažovateľ dospel k záveru, že jeho ústavná sťažnosť je dôvodná nielen v súvislosti s porušením práva na urýchlene rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby, ale aj v časti porušení práv v súvislosti s nedostatočným odôvodnením uznesenia a v súvislosti s neprepustením sťažovateľa na slobodu.

7.8 Aj napriek prepusteniu sťažovateľa z väzby na slobodu z titulu „*v poradí ďalej*“ žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, ktorej konanie nie je predmetom konania pred ústavným súdom, je sťažovateľ presvedčený, že došlo k porušeniu jeho práv označených v ústavnej sťažnosti. Preto sumarizujúc dôvody podrobne rozpísané v ústavnej sťažnosti, s prihliadnutím na toto písomné vyjadrenie, vzhliada sťažovateľ celkom zrejmu dôvodnosť svojej ústavnej sťažnosti, a teda žiada, aby jej bolo vyhovené v plnom rozsahu, s výnimkou jeho žiadosti o okamžité prepustenie z väzby na slobodu.

7.9 Sťažovateľ netrvá na verejnom pojednávaní senátu ústavného súdu v jeho veci.

III.

Objektívny skutkový a právny stav zistený ústavným súdom

8. Z podania obhajcu sťažovateľa (totožného s jeho právnym zástupcom v konaní vedenom ústavným súdom) z 11. júla 2018 označeného ako „*Vyjadrenie obhajoby, doplnenie dôvodov odvolania obžalovaného – Žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby*“

na slobodu“, adresovaného krajskému súdu vyplýva, inter alia, že sťažovateľ hlavne pre prípad zrušenia rozsudku okresného súdu žiada o prepustenie z väzby, a to pre neúmerné predlžovanie väzby a pre stratu dôvodov trvania väzby. V prípade, že by súd i naďalej považoval dôvody väzby za dané, žiada o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka s prípadným uložením obmedzenia v podobe zákazu priblížiť sa k poškodenej na vzdialenosť menšiu ako päť metrov. V nevyhnutnom prípade je sťažovateľ pripravený predložiť dodatočne aj písomný sľub v zmysle § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

8.1 Z podacieho lístka vyplýva, že poštová zásielka odosielaná obhajcom sťažovateľa adresovaná krajskému súdu vo veci sp. zn. 4 To 43/2018 bola na pošte Spišská Nová Ves 1 podaná ako doporučený list pod podacím č. RE555274762SK dňa 11. júla 2018.

8.2 Z mailového prípisu obhajcu sťažovateľa z 11. júla 2018 adresovaného „podatelnaksnr@justice.sk“ vyplýva, že k sp. zn. 4 To 43/2018 zasiela odôvodnenie odvolania sťažovateľa spolu so žiadosťou o jeho prepustenie z väzby.

8.3 Z uznesenia krajského súdu č. k. 4 To 43/2018-552 z 12. júla 2018 vyplýva, že ním bol na neverejnom zasadnutí zrušený rozsudok okresného súdu sp. zn. 1 T 75/2017 z 9. mája 2018 a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Podľa konštatovania krajského súdu napadnutým rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a ods. 3 písm. a) a d) v spojení s § 138 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že 30. januára 2016 v obci Solčany v rodinnom dome č. 417/39 na Partizánskej ulici a následne od 9. decembra 2016 až do 24. júna 2017 do 12.45 h v Topolčanoch na Stred'anskej ulici 2536 v garsónke na 11. poschodí poškodenú [REDACTED], [REDACTED], s ktorou žil v uvedených obdobiach v spoločnej domácnosti, počas bývania v Solčanoch opakovane pri vzájomných hádkach minimálne jedenkrát za dva týždne chytil silno pod krkom alebo za ruku, alebo fackoval po tvári, so slovami: „kto si“, počas bývania v Topolčanoch opakovane pri vzájomných hádkach minimálne jedenkrát do týždňa ju chytil silno pod krkom, niekedy ju až pridusil, alebo silno chytil za ruku, alebo fackoval po tvári (tzv. zaucho), minimálne dvakrát ju kopol nohou

do hlavy, minimálne jedenkrát ju prehodil cez posteľ a poškodená spadla na podlahu, minimálne jedenkrát päťou ju udrel do oblasti hrudníka, v apríli a máji 2017 jej priložil dvakrát nôž na oblasť krku so slovami: „*ak ho podvedie, tak ju podreže*“, taktiež v uvedenom období poškodenú neustále sledoval, kontroloval telefonicky, bol neprimerane žiarlivý, pričom jej uvádzal, že ak ho podvedie, tak odvisne, vydieral ju citovo slovami, „*že ak od neho odíde, tak sa zabije*“, 23. júna 2017 ju akože zo zábavy chytil pod kolenami a vyložil jej nohy na parapetu okna zvnútra a povedal jej: „*hádám si nemyslíš, že by som ťa vyhodil z okna*“, 24. júna 2017 jej zasa povedal: „*že či má lano*“, pričom keď poškodená uviedla, že všetko oznámila polícii alebo otcovi, proti jej vôli ju chytil za vlasy a nalial jej do úst dva štamprlíky alkoholu, aby jej vraj nikto pod vplyvom alkoholu neveril, čím svojím konaním po dlhší čas spôsoboval poškodenej veľký stres, strach, psychické a fyzické utrpenie, a tým jej spôsobil psychickú ujmu – posttraumatickú stresovú poruchu.

Za uvedený skutok uložil okresný súd sťažovateľovi trest odňatia slobody v trvaní siedmich rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, ako aj ambulantné ochranné protialkoholické liečenie.

Podľa názoru krajského súdu okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, v dôsledku čoho je hodnotenie dosiaľ vykonaných dôkazov nemožné, t. j. predčasné. S ohľadom na aktuálny dôkazný stav, keď nastali dôvodné pochybnosti o použiteľnosti znaleckého posudku zo 14. augusta 2017 vypracovaného vo vzťahu k osobe poškodenej, treba prisvedčiť sťažovateľovej námietke o tom, že je nevyhnutné vypracovať nový znalecký posudok z odvetvia psychológie. Orgány činné v prípravnom konaní pochybili, keď vyšetrovateľka uznesením zo 14. júla 2017 pribrala pre účely zodpovedania otázok týkajúcich sa vierohodnosti výpovede poškodenej (najmä k tomu, či trpí posttraumatickou poruchou) znalca z odvetvia psychiatrie, a nie znalca z odvetvia psychológie, ktorému prislúcha zodpovedať na odborné otázky takéhoto charakteru. Znalec psychiater bol pribratý za účasti konzultanta – znalca z odvetvia psychológie. Následne znalec [REDAKOVANÉ] (psychiater) a [REDAKOVANÉ] (psychológ) ako konzultant vypracovali spoločný znalecký posudok zo 14. augusta 2017, ktorý vyšetrovateľka, prokurátor a následne aj okresný súd akceptovali, a to napriek tomu, že na jeho vypracovaní a podaní sa podieľala ako konzultant [REDAKOVANÉ]. Táto, pokiaľ pôsobila v danej veci ako konzultant, nemohla byť v tej istej veci zároveň aj znalcom (§ 151 ods. 2 Trestného poriadku), a teda nemohla podávať ani znalecký

posudok, ale ani písomné vyjadrenie. Postavenie konzultanta vylučuje možnosť, aby bol v tej istej veci znalcom. Vzhľadom na nepoužiteľnosť tohto znaleckého posudku vo vzťahu k osobe poškodenej je nevyhnutné, aby okresný súd pribral do konania nového znalca z odboru klinickej psychológie, odvetvia klinickej psychológie dospelých, a to pre účely zodpovedania otázok špecifikovaných v uznesení vyšetrovateľky zo 14. júla 2017. Úlohou okresného súdu bude tiež preveriť obhajobné tvrdenia sťažovateľa, a to výsluchom ním navrhovaných svedkov [REDACTED]

8.4 Z prípisu predsedníčky senátu krajského súdu sp. zn. 4 To 43/2018 z 12. júla 2018 adresovaného obhajcovi sťažovateľa označeného ako „*Oznámenie*“ vyplýva, že v trestnej veci sťažovateľa v rámci návrhu na obnovu konania bude o sťažnosti podanej sťažovateľom bezodkladne rozhodovať okresný súd potom, ako mu bude krajským súdom zaslaný súdny spis.

8.5 Z prípisu predsedníčky senátu krajského súdu sp. zn. 4 To 43/2018 z 12. júla 2018 adresovaného obhajcovi sťažovateľa označeného ako „*Oznámenie*“ vyplýva, že v trestnej veci sťažovateľa v rámci konania o žiadosti o prepustenie z väzby bude o sťažnosti z 12. júla 2018 podanej sťažovateľom bezodkladne rozhodovať okresný súd potom, ako mu bude krajským súdom zaslaný súdny spis.

8.6 Z predvolania okresného súdu z 24. júla 2018 na neverejné zasadnutie vo veci sp. zn. 1 T 75/2017 adresovaného sťažovateľovi, obhajcovi a prokurátorovi vyplýva, že 15. augusta 2018 o 10.30 h sa uskutoční výsluch sťažovateľa a bude sa rozhodovať o jeho žiadosti o prepustenie z väzby.

8.7 Z upovedomenia okresného súdu sp. zn. 1 T 75/2017 z 27. júla 2018 o zmene termínu neverejného zasadnutia vyplýva, že v trestnej veci proti sťažovateľovi z dôvodu čerpania dovolenky člena senátu sa mení pôvodne stanovený termín neverejného zasadnutia (15. augusta 2018) a stanovuje sa nový termín na 22. august 2018 o 8.30 h.

8.8 Z podania obhajcu sťažovateľa z 13. augusta 2018 adresovaného okresnému súdu vo veci sp. zn. 1 T 75/2017 označeného ako „*Žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu – doplnenie žiadosti zo dňa 11.7.2018*“ vyplýva, inter alia, že pre prípad

prepustenia z väzby sa sťažovateľ bude zdržiavať u svojej sestry a má zabezpečenú prácu u označeného živnostníka zaoberajúceho sa kladením podláh. V dôsledku záverov zrušujúceho uznesenia krajského súdu sa rozplynulo „dôvodné podozrenie“ zo spáchania žalovaného trestného činu. Absentuje aj väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Konštatovanie krajského súdu o vadách znaleckého posudku týkajúceho sa vierohodnosti poškodenej dokazuje, že vo veci sa nekonalo s osobitnou starostlivosťou a urýchlením, keďže potreba nového opakovaného znaleckého dokazovania neúmerne predĺži trestné konanie.

8.9 Z uznesenia okresného súdu č. k. 1 T 75/2017-591 z 22. augusta 2018 vyplýva, že väzba sťažovateľa sa nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka, neprijíma sa písomný sľub sťažovateľa a jeho žiadosť o prepustenie z väzby sa zamietá, pretože i naďalej trvajú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa konštatovania okresného súdu sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu sp. zn. 2 Tp 35/2017 z 26. júna 2017 z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Lehota väzby začala plynúť 24. júla 2017 o 12.15 h.

Podľa názoru okresného súdu doteraz zistené skutočnosti (predovšetkým výpovede poškodenej, svedkov [REDAKOVANÉ], závery znaleckého posudku z odvetvia psychiatrie a ostatný obsah spisového materiálu) nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie a následne bola podaná obžaloba, bol spáchaný, má znaky zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a ods. 3 písm. a) a d) v spojení s § 138 písm. b) Trestného zákona a sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal sťažovateľ. Súčasne je naďalej daná dôvodná obava, že sťažovateľ bude po prepustení z väzby pokračovať v rovnakej trestnej činnosti, teda i naďalej sú u neho dané dôvody preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Táto obava vyplýva z výpovede poškodenej, ktorá vypovedala o spolužití so sťažovateľom, pričom v rámci ich vzájomných hádok dochádzalo k pravidelným a opakovaným fyzickým i psychickým útokom sťažovateľa voči poškodenej, v dôsledku ktorých jej boli spôsobené rôzne zranenia. Výpoveď poškodenej (a teda aj obavu z pokračovania v trestnej činnosti) potvrdili svedok [REDAKOVANÉ] (ktorý predložil SMS správy od poškodenej obsahujúce skutočnosti

o fyzických útokoch sťažovateľa počas obdobia ich spolužitia), ako aj svedecké výpovede [REDAKOVANÉ], ktorí mali vedomosť o zraneniach poškodenej v čase jej spolužitia so sťažovateľom. Je potrebné tiež zdôrazniť, že preventívnu väzbu treba posudzovať aj z hľadiska ochrany práv obzvlášť zraniteľnej obeť v zmysle zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, keďže poškodená je takouto obeťou, pričom jej záujem prevyšuje individuálny záujem sťažovateľa na osobnej slobode. Súdu neprislúcha pri rozhodovaní o väzbe hodnotiť dôkazy už vykonané v rámci hlavného pojednávania, no treba dať do pozornosti, že znalecký posudok z odboru psychológie na poškodenú je len jedným z dôkazov dosiaľ vykonaných a obava z pokračovania, resp. opakovania trestnej činnosti je stále daná. Ani v rámci dosiaľ vykonaného pomerne rozsiahleho dokazovania nebolo podozrenie zo spáchania trestného činu sťažovateľom oslabené do takej miery, že by bolo nezlučiteľné s výkonom jeho väzby. Doterajšia doba trvania väzby (od 24. júna 2017) nie je v rozpore s jej účelom ani zásadou primeranosti a naďalej pretrváva záujem spoločnosti na splnení účelu trestného stíhania, ktorý prevyšuje individuálny záujem sťažovateľa na osobnej slobode.

8.10 Z odôvodnenia sťažnosti z 23. augusta 2018 podanej obhajcom sťažovateľa okresnému súdu proti jeho uzneseniu sp. zn. 1 T 75/2017 z 22. augusta 2018 vyplýva, inter alia, že podľa presvedčenia sťažovateľa nie jeho vinou došlo k zrušeniu pôvodného rozsudku okresného súdu, a teda k neúmernému predlžovaniu celého trestného konania, pričom s prihliadnutím na charakter stíhanej trestnej činnosti, vykonané dokazovanie a moment podania obžaloby mohli orgány činné v trestnom konaní a súd dospieť k zákonnému a nezávadnému rozsudku už v oveľa kratšom časovom horizonte, keďže právoplatné skončenie tejto veci je vzhľadom na konkrétne okolnosti v zásade v nedohľadne. S prihliadnutím na zrušujúce uznesenie krajského súdu z 12. júla 2018 sa môže väzba sťažovateľa neúmerne predlžovať v dôsledku potreby vykonať ďalšie dokazovanie. Preto je sťažovateľ presvedčený, že už doterajšia doba trvania väzby (približne jeden rok a dva mesiace), berúc do úvahy zložitost' tejto trestnej veci, je neúmerne dlhá.

8.11 Z uznesenia krajského súdu č. k. 4 Tos 82/2018-608 z 28. septembra 2018 vyplýva, že sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 T 75/2017 z 22. augusta 2018 bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

Podľa konštatovania krajského súdu sťažovateľ v písomných dôvodoch sťažnosti podaných jeho obhajcom a doručených krajskému súdu 27. augusta 2018 tvrdil, že v dôsledku zrušujúceho uznesenia krajského súdu došlo k zásadnej zmene v nazeraní na dôkazy produkované v doterajšom konaní, keďže základný a nosný dôkaz svedčiaci v neprospech sťažovateľa (znalecký posudok z odboru psychiatrie a klinickej psychológie týkajúci sa poškodenej) bol krajským súdom vyhlásený za nepoužiteľný. S ohľadom na túto skutočnosť nemožno súhlasiť s okresným súdom, podľa ktorého i naďalej existuje dôvodné podozrenie z trestnej činnosti a existujú aj iné dôkazy svedčiace proti sťažovateľovi. Obava okresného súdu, podľa ktorej by sťažovateľ v prípade prepustenia z väzby pokračoval v páchaní trestnej činnosti, je abstraktnej povahy a je založená na všeobecných podmienkach. Ak aj mal okresný súd iný názor na existenciu či neexistenciu dôvodu väzby, nebolo žiadneho zákonného dôvodu nevyužiť inštitút nahradenia väzby za okolností, ktoré sťažovateľ deklaroval.

Podľa názoru krajského súdu existencia dôvodnej obavy, že sťažovateľ by v prípade prepustenia z väzby pokračoval v trestnej činnosti, je opodstatnená tými istými skutočnosťami, okolnosťami a právnymi úvahami, ktoré uviedol okresný súd. Okresný súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými, pre zistenie trvania materiálnych dôvodov väzby sťažovateľa, podstatnými skutočnosťami v súčasnom štádiu trestného stíhania. Od doby vzatia sťažovateľa do preventívnej väzby sa žiadnym podstatným spôsobom nezmenili skutkové zistenia, ktoré nasvedčujú nielen tomu, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, sa stal, má znaky trestného činu a sú dôvody na podozrenie, že ho spáchal sťažovateľ, ale aj tomu, že existuje dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti.

IV.

Závery vo veci samej

9. V úvode ústavný súd len s ohľadom na procesnú čistotu ozrejmuje, že v priebehu konania o sťažnosti sťažovateľa pred ústavným súdom nadobudol 1. marca 2019 účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

9.1 V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

9.2 Vec napadla ústavnému súdu 19. októbra 2018 a bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Lajosovi Mészárosovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu. V zmysle čl. II Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019 (ďalej len „rozvrh“) bola táto vec po 16. februári 2019 v zmysle rozvrhu prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Mojmírovi Mamojkovi a v zmysle čl. II bod 3 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 prejednaná a rozhodnutá v druhom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu), Miroslav Duriš a Mojmír Mamojka (sudca spravodajca).

Všeobecne k väzobným veciam v judikatúre ústavného súdu

10. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem ustanovených prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

10.1 Ústavný súd už vo svojej judikatúre konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe je aplikovateľné toto špeciálne ustanovenie o osobnej slobode (a nie všeobecné ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy o práve na súdnu ochranu) (porov. napr. I. ÚS 124/08, II. ÚS 60/08, III. ÚS 135/04, IV. ÚS 397/2010).

10.2 Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (porov. napr. I. ÚS 26/2013, III. ÚS 7/00, IV. ÚS 270/09).

10.3 Z čl. 17 ods. 2 ústavy ďalej vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Ústavou aprobovatel'né uplatnenie inštitútu väzby je zároveň determinované aj existenciou konkrétnych skutočností, ktoré svojou podstatou musia dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie tohto zabezpečovacieho inštitútu.

10.4 S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (porov. napr. I. ÚS 31/2010, II. ÚS 349/2013, III. ÚS 271/07, IV. ÚS 361/09).

10.5 Pri zbytočných prietáhoch týkajúcich sa väzby môže potom podľa ústavy porušiť iba právo obvineného, ktoré súvisí s jeho osobnou slobodou podľa čl. 17 ústavy, konkrétne čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré zakotvujú požiadavku rýchlosti konania vo väzobných veciach (a teda čl. 48 ods. 2 ústavy sa nevzťahuje na rozhodovanie súdu o žiadostiach osoby nachádzajúcej sa vo väzbe) (porov. III. ÚS 227/03, III. ÚS 149/04, I. ÚS 315/2010).

10.6 V neposlednom rade z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že všeobecný súd rozhodujúci o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby sa musí adekvátne a preskúmateľne vyrovnáť s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (porov. III. ÚS 135/04, III. ÚS 466/2010), a tie že z odôvodnenia rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti obvineného proti prvostupňovému súdному rozhodnutiu, ktorým bolo rozhodované o väzbe (resp. o jej predĺžení alebo zamietnutí žiadosti o prepustenie obvineného na slobodu), musí byť zrejmé, že sa súd náležite zaoberal všetkými podstatnými argumentmi a námietkami, ktoré obvinený vo svojej sťažnosti uviedol (porov. III. ÚS 34/07, IV. ÚS 230/2011).

10.7 Ústavný súd rešpektuje prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru, a to najmä pokiaľ ide o zákonnosť väzby vrátane otázky, či k takémuto zbaveniu slobody došlo v súlade so zákonom upraveným postupom, kde dohovor odkazuje primárne na vnútroštátne právne predpisy a upravuje povinnosť dodržiavať ich hmotnoprávne aj procesné právne normy a požaduje, aby zbavenie slobody jednotlivca nebolo arbitrárne (čl. 5 ods. 1 dohovoru), ďalej chráni právo jednotlivca na primeranú dĺžku väzby v zmysle požiadavky, aby väzba nebola predĺžovaná nad primeranú lehotu a aby nedochádzalo v postupe príslušných

orgánov počas trvania väzby k zbytočným priet'ahom (čl. 5 ods. 3 dohovoru) a konečne chráni právo jednotlivca domáhať sa periodického prieskumu zákonnosti väzby a žiadať o prepustenie na slobodu, o ktorom musí byť rozhodnuté urýchlene (čl. 5 ods. 4 dohovoru) [k uvedenému pozri napr. Khudoyorov v. Rusko, č. 6847/02, rozsudok ESLP z 8. 11. 2005, body 124 – 125, 172 – 174 a 193; Öcalan v. Turecko, č. 46221/99, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 5. 2005, body 83 – 84 a 103; Khudobin v. Rusko, č. 59696/00, rozsudok ESLP z 26. 10. 2006, body 103 a 115].

10.8 Článok 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby pozbavenie osobnej slobody bolo zákonné a v súlade s konaním ustanoveným zákonom, pričom dohovor tu priamo odkazuje na vnútroštátne právo a upravuje povinnosť dodržiavať hmotné aj procesné právne normy, a taktiež povinnosť, aby každé pozbavenie osobnej slobody zároveň bolo v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou (k tomu pozri okrem judikatúry ESLP už uvedenej aj Bozano v. Francúzsko, č. 9990/82, rozsudok ESLP z 18. 12. 1986, bod 54; Benham v. Veľká Británia, č. 19380/92, rozsudok Veľkej komory ESLP z 10. 6. 1996, bod 40; z novej judikatúry Stanev v. Bulharsko, č. 36760/06, rozsudok Veľkej komory ESLP zo 17. 1. 2012, bod 143; L. M. v. Slovinsko, č. 32863/05, rozsudok ESLP z 12. 6. 2014, bod 121).

10.9 Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná najmä na preskúmanie, či dôvod a spôsob obmedzenia osobnej slobody rozhodnutiami všeobecných súdov vo väzobných veciach [napr. v zmysle posúdenia, či sú rozhodnutia všeobecných súdov o väzbe podložené zákonnými dôvodmi, či súd výslovne, prehľadne a logicky vysvetlil, z ktorých konkrétnych skutočností vyplýva dôvod väzby, či sú rozhodnutia riadne a vyčerpávajúco odôvodnené, či súd rozhodol o zákonnosti ďalšieho trvania väzby a žiadosti obvineného o prepustenie na slobodu urýchlene a pod.] je v súlade so základnými právami a slobodami zaručenými čl. 17 ods. 2 a ods. 5 ústavy a čl. 5 dohovoru (porov. napr. I. ÚS 47/2013, II. ÚS 230/02, II. ÚS 38/05, III. ÚS 352/2011, IV. ÚS 124/03, IV. ÚS 153/09).

10.10 Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktoré viedli k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby, resp. ponechaní dotknutej osoby vo väzbe. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je oprávnený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (porov. napr. I. ÚS 316/2011, II. ÚS 76/02, II. ÚS 466/2013, III. ÚS 466/2010, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 619/2013). Skutkové a právne závery príslušného všeobecného súdu však môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa v súvislosti s právom na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 ods. 4 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

11.1 Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na rýchlosť tohto preskúmania. Rovnako to platí aj v prípade osobitného typu väzobného konania, predmetom ktorého je preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby a rozhodovanie o predĺžení. Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby z hľadiska čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru,

uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03).

12. Zo obsahu spisového materiálu týkajúceho sa trestnej veci sťažovateľa vyplýva, že sťažovateľ 11. júla 2018 prostredníctvom obhajcu podal žiadosť o prepustenie z väzby. Z predvolania okresného súdu z 24. júla 2018 na neverejné zasadnutie vo veci sp. zn. 1 T 75/2017 adresovaného sťažovateľovi, obhajcovi a prokurátorovi vyplýva, že 15. augusta 2018 o 10.30 h sa uskutoční výsluch sťažovateľa a bude sa rozhodovať o jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Z upovedomenia okresného súdu z 27. júla 2018 sp. zn. 1 T 75/2017 o zmene termínu neverejného zasadnutia vyplýva, že v trestnej veci proti sťažovateľovi z dôvodu čerpania dovolenky člena senátu sa mení pôvodne stanovený termín neverejného zasadnutia (15. augusta 2018) a stanovuje sa nový termín na 22. august 2018 o 8.30 h, kedy okresný súd rozhodol o žiadosti sťažovateľa uznesením sp. zn. 1 T 75/2017.

Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 T 75/2017 z 22. augusta 2018 podal sťažovateľ sťažnosť, ktorého odôvodnenie doručil okresnému súdu prostredníctvom obhajcu 23. augusta 2018. Krajskému súdu bol spisový materiál so sťažnosťou predložený až 26. septembra 2018 a krajský súd rozhodol o sťažnosti uznesením 28. septembra 2018 pod sp. zn. 4 Tos 82/2018.

13. Ústavný súd sprvoti upozorňuje, že na prvý pohľad by bolo možné vytknúť okresnému súdu postup v čase od podania žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby 11. júla 2018 až po deň rozhodnutia o tejto žiadosti 22. augusta 2018. Jednak dĺžka prípravy neverejného zasadnutia a výsluchu sťažovateľa od podania žiadosti o prepustenie väzby by sa mohla zdať byť vzhľadom na ústavné právo sťažovateľa, ktoré je v hre (osobná sloboda), neprimeraná. Ústavný súd dopĺňa, že v slobodnej spoločnosti a právnom štáte nemôže byť rozhodovanie súdu o osobnej slobode sťažovateľa závislé od vyčerpania

dovolenky zákonného sudcu, keďže v sťažovateľovej veci bol termínu neverejného zasadnutia z dôvodu čerpania dovolenky člena senátu zmenený z pôvodne stanoveného termínu neverejného zasadnutia 15. augusta na nový termín na 22. august 2018.

13.1 Sťažovateľ navyše aj po rozhodnutí okresného súdu uznesením sp. zn. 1 T 75/2017 z 22. augusta 2018 postupoval riadne v záujem ochrany svojich práv. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu ešte na neverejnom zasadnutí po vyhlásení uznesenia sťažnosť, ktorú 23. augusta 2018 prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnil.

13.2 Zároveň je na tomto mieste možné upozorniť na slová samotného okresného súdu, že okresný súd rozhodol na neverejnom zasadnutí 22. augusta 2018 a uznesenie bolo predsedníčkou senátu ihneď písomne vyhotovené ešte v tento deň, a to 22. augusta 2018.

Na jednej strane nič teda nebránilo okresnému súdu takéto uznesenie priamo po skončení neverejného zasadnutia doručiť sťažovateľovi a obhajcovi, keďže sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu ešte na neverejnom zasadnutí po vyhlásení uznesenia podal sťažnosť. Okresný súd si je určite vedomý, že vo väzobných veciach pri obmedzení osobnej slobody a žiadosti o prepustenie z väzby je ústavou vyžadovaná urýchlenosť a platí imperatív minimalizovania, tzv. hluchých dní bez činnosti súdov.

Na strane druhej však okresný súd pri doručovaní svojho uznesenia postupoval v zmysle zákona a spôsobom obvyklým (podaním na poštovú prepravu) a sťažovateľ a jeho právny zástupca sú s takýmto spôsobom doručovania uzrozumení a musia s ním počítať.

13.3 Ústavný súd tak hodnotí, že postup okresného súdu od podania žiadosti o prepustenie z väzby 11. júla 2018 až po deň rozhodnutia o tejto žiadosti 22. augusta 2018 (t. j. 6 týždňov na jednom stupni), ako aj následný postup spočívajúci v doručovaní uznesenia okresného súdu poštovým doručovateľom (a v nepredložení spisu krajskému súdu s tým spojeným) je síce na hrane ústavnosti, ale ešte stále nedosahuje intenzitu porušenia ústavného práva sťažovateľa zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s právom na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby.

13.4 Krajskému súdu nemožno vytknúť nezájem o urýchlené rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľa, pretože spisový materiál so sťažnosťou mu bol predložený 26. septembra 2018 a o sťažnosti rozhodol uznesením pod sp. zn. 4 Tos 82/2018 z 28. septembra 2018.

14. Na základe uvedeného ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku nálezu.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa v súvislosti s nedostatočným odôvodnením uznesení všeobecných súdov a s neprepustením sťažovateľa z väzby

15. Ani v tejto časti sťažnosti ústavný súd nenachádza záťaže na strane všeobecných súdov, ktoré vo svojej sťažnosti komunikoval sťažovateľ.

15.1 Dôvody ponechania sťažovateľa vo väzbe sú v uzneseniach oboch súdov riadne vyargumentované. Obe uznesenia disponujú vlastnou argumentáciou obsahujúcu vlastné právne úvahy a právne závery oboch súdov.

15.2 Uznesenia všeobecných súdov nemožno považovať za arbitrárne, keďže obe jasne a zrozumiteľne uvádzajú argumentáciu k existencii formálnych a materiálnych podmienok pre väzbu vrátane nemožnosti jej nahradenia v danom štádiu trestného stíhania alternatívnymi inštitútmi (písomným sľubom a dohľadom probačným a mediačným úradníkom). Obe uznesenia všeobecných súdov sa navyše opierajú o svedecké výpovede poškodenej, svedkov, aj o znalecké posudky.

15.3 Na tomto základe sa ústavný súd vo veci sťažovateľa rozhodol nezasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecného (väzobného) súdnictva vyslovením porušenia ústavných práv sťažovateľa uzneseniami všeobecných súdov rozhodujúcich o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Podľa názoru ústavného súdu (ktorý nie je ďalšou súdnou inšinciou v rozhodovaní vo väzobných veciach) si všeobecné súdy splnili svoju

ústavnú povinnosť riadneho odôvodnenia uznesení vo väzobnej veci sťažovateľa a nemožno hovoriť o porušení sťažovateľom označených ústavných práv.

15.4 Ústavný súd rozhodol v tejto časti sťažnosti spôsobom, ako to je uvedené vo výroku nálezu.

K žiadosti sťažovateľa o zrušenie uznesení všeobecných súdov a o prepustenie sťažovateľa z väzby

16. Ústavný súd by k zrušeniu uznesení všeobecných súdov mohol pristúpiť iba v prípade vyslovenia porušenia ústavných práv sťažovateľa týmito rozhodnutiami a snád' len v prípade, že by dôvody väzby neboli v uzneseniach akokoľvek zdôvodnené alebo pre iné extrémne záťaže vyskytnuté v procese rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Ku konštatovaniu porušenia ústavných práv sťažovateľa takýmto záťažiam však vzhľadom na uvedené závery ústavného súdu k obsahu uznesení všeobecných súdov nedošlo.

16.1 Čo sa týka samotného prepustenia sťažovateľa z väzby, ústavný súd poukazuje na repliku sťažovateľa (a k nej priložené prílohy), z ktorej vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 2/2019 z 24. januára 2019 prepustený (v tento deň) z väzby na slobodu.

16.2 Aj v tomto smere je tak žiadosť sťažovateľa o rozhodnutie o prepustení z väzby sťažovateľa podľa ústavného súdu ďalej bez právneho významu.

16.3 V zmysle prezentovaných záverov ústavný súd ani v tejto časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. septembra 2019

Jana Baricová
predsedníčka senátu